

17. szám.
 Aprilis 23-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 órára jan.—jun. 3 frt., és 3 órára
 jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kezdek in izs, mind ezzeri pap predikazio-
 jat: „ma nagy nap vagyon, ma vagyon Sha-
 kespearenak az ü napja; gyilkos teremtete!“
 Egisz világ tele van Shakespearevel. Ujsagok-
 ban semi ujsag, csupa Shakespeare. Színhazban
 tanzolnak csupa Shakespeare, inekelnek Sha-
 kespeare, declamaljak Shakespeare. Marchall-
 nal traktaljak Shakespeare cottlettel, Shakes-
 peare puddinggal; boltokban aruljak Shakespea-
 re nyakravalot, Shakespeare kalapot, nem is
 csodalkoznam magamat, ha szakacsni ebid he-
 lyet talalna nekem Shakespeare felolvasast. Va-
 lamenyi journalista ismerösöm csak praelegal
 nekem Nyarij alombul, a hol a primos heros
 szamarfejet kap; is az nimelyiknek nagyon jól
 al; irtetem a praelegalast; hony soit qui mal y
 pense. (Szokas mondanyi ilyenkor, azir nem tu-
 dok, mit tesz, csak ismerös nyelv nekem, mert
 vigin mondja: „mladipan.“) Ki lata ilyen nagy
 dicsösighet valaha! Mig mondanak: inter arma
 silent musae,“ de bizony csak „inter musas si-
 lent arma“ — magyarul: „nagy muzsikatul
 nem halanyi agyuzast.“ Poroszok ugyancsak
 sietik, hogy Düpel sanczot bevegyenek elib,
 mint Shakespeare ünnepyly, mert ha kisöb be-

vesznek, csak a maradikot megkapjak illumina-
 tionak, melyet egisz Nimetorszag Shakespeare
 születisire megrendez, iskinytelenek lesznek meg-
 eligednyi koszorukal, a mik mar használva vol-
 tak. — Garibalgyi is ugyancsak iparkota kihuz-
 nyi labat Albionbol, minekelöte Shakespeare
 ünnepyly ot szoritya; söt Europa valamenyi nagy
 hatalmasaga együtvive nem meri megkezdenyi
 conferentiat Shakespeare ünnepylyek elöte, ha-
 lasztya ünnepylyek utanra. Hiaba, ezere kit ten-
 gely körül világ nem foroghat magat.

De mar azt az egyet csak mig izs aprehen-
 dalok: hogy mar hiszen az a Shakespeare szip
 izs volt, nagy izs volt, okozs izs volt; de mar
 csak in fine finali Tallérossy Zebulon izs csak
 volt valami! Is azirt jut eszibe valakinek az
 april 23-ika napot megünnepyelni, nemesak mint
 Shakespeare születise napjat, hanem egytural
 olyan napot, melyen tavaly mi velünk izs tör-
 tinte valami, ha nem izs az, hogy *kifele*, hanem
 inkab az, hogy *befele* születünk. Had emlike-
 zik-e ere valaki? senki se nem! Ilyen haladat-
 lan a világ, — meg az orszag: barátom uram;
 azirt izs csak maradok.

Tallérossy von Zebulon.

KÜLÖNFÉLE ÜNNEPÉLYEK PROGRAMMJAI,

melyek folyó hó 22, 23, és 24-dik napjain

SHAKESPEARE

300 éves születésnapjának emlékeztetőre tartatni fognak.

I. Kreuzberg állatsereglete. — Shakespeare tiszteletére nagyszerű előadás! A halhatatlan költő *Szentivánj álma* című drámájából: azon jelenet, a midőn az orosz lány találkozik Thisbével. Ezúttal igazi orosz lány fog szerepelni és igazi Thisbe. Végül általános etetése az állatoknak; mely alkalommal *Othello* nevű fekete párducz egy *Desdemona* nevű fehér báránnyal egy kalitkába fog bocsátatni s a hasonezímű szomorú játék utolsó felvonását elevenen adandja elő. — Számos látogatásért esedeztetik a halhatatlan költő tisztelői részéről!

II. Téli színház. — Nagyszerű előadás Shakespeare tiszteletére! *A windsori vig nők!* Ez alkalommal *Falstaffot* egy *valóságos hat mázsás férfit* fogja személyesíteni, ki e czélra szerződöttet s a közönség előtt egy sült borjut és egy akó sört, szerepéhez hiven, elfog költeni. Shakespeare tisztelői meghivatnak.

III. Benz Circusa. — Nagyszerű Shakespeare előadás! Mutatvány a „*Makranczos nő*“-ből. A „makranczos nő“ egy négy éves sziláj paripa, melyet a tulajdonos a közönség szemeláttára fog megszelidíteni. Közben a „*Két veronai nemes*“-ből ama *híres kutyával* való jelenet. Végül *Hamlet* utolsó felvonása, előadva a híres bohóc *Little Wheal* által. A nagy költő tisztelői felhivatnak számos megjelenésre.

IV. Népszínház. — Nagyszerű előadás! Shakespeare tiszteletére! *Hamlet és a szellemalakok*, úgy a hogy azokat a nagy költő kigondolta. Végül *Ofelia* az örültségi jelenetben, közkiánatra *Cancant* fog tánczolni. A nagy költő tisztelői el ne maradjanak.

V. Az aranyhorgonynál. — Nagyszerű előadás Shakespeare tiszteletére! *VI. Henrik utolsó felvonása*, mely alkalommal a részvevő uraságok az *Orleansi szüz* legyőzetése által a nagy költő iránti tiszteletüket kellőleg kifejezhetik.

VI. Csónakászegelet. — Nagyszerű előadás Shakespeare tiszteletére. A *vihar* című színjáték első felvonása: mely alkalommal, ha jó szél fúj, a részvevők a *hajótörési jelenet*et classicus eredetiségében élvezhetik.

VII. Toldy János. — Nagyszerű előadás! — Shakespeare tiszteletére! Utolsó felvonás *Macbethből*, Toldy János, mint *Macbeth*, 100 forint jutalmat ígér annak a *Macduffnak*, a ki őt igazán földhöz üti. Kettős érdekű előadás! Mintán a közönség nem tudhatja, hogy

ezúttal nem *Macbeth* veri-e meg *Macduffot*? — Számos megjelenés váratik a nagy költő tisztelői részéről.

VIII. A mezillábosnál. — Nagyszerű előadás. Shakespeare tiszteletére. *Titus Andronicus* utolsó felvonása. Azzal a finom és korszerű változtatással, hogy itt nem *Tamora fiait* fogja *Andronicus* a közönség előtt lekéselni s belőlük *kolbászt és véres hurkát* készíteni, hanem *egy pár derék süldőt*, a mi még jobban fog tetszeni. Mely ünnepélyre Shakespearenek és az eredeti jó május hurkának minden őszinte tisztelői ünnepélyesen meghivatnak.

Furcsa remuneratio.

Egy nagyon hirhedett kánkán tánczosnő Pesten megbetegedvén, szokás szerint orvosi segélyhez folyamodott. Az orvos ellátogatott hozzá és iparkodott tehetősége szerint, hogy minél előbb visszaadhassa őt a kánkán után epedő világnak.

Mikor aztán a tánczosnő meggyógyult, az orvos ismét ellátogatott hozzá.

— Kedves doktor, szólott a művésznő; én önnek adósa vagyok. — Ön betegeket gyógyít; ez az ön mestersége; én pedig kánkánt tánczolok; ez az enyim. Ön producálta rajtam a maga mesterségét; én pedig producálom ön előtt az enyimet.

S azzal egy nagyon liberalis kánkán-figurát csinált előtte.

— Már most quittek vagyunk!

A hivatalviselő hölgyek.

Vigijáték a jövő századból.

Irta: **K a k a s M á r t o n.**
(Folyt.)

V. Jelenet.

Szavalka. Megvizsgálván a számadásokat,
Nehogy egyik ügyet a másik mással
Keverjük összeviassa, tartsunk rendet?
Hol is maradtunk.

Bátorka. Ottan, a hol a
Kis hadnagyot ledobta a ló.

Szavalka. Óh dehogy.

Az ügyrendet kérdeztem én.

Vitézke. Megálljunk.
Személyes ügyben kérek szót.

Szavalka. Tessék.

Vitézke. Én kénytelen vagyok lemondani.

Szavalka. Miért?

Vitézke. Azért mert ellenőr ur

Iménti nagy rendellenes robajban.
Feldönté ezt a szörnyű tintatartót,

S egészen betintázta kreppruhám.

Szavalka. Az semmi baj, a tinta díszpecsét,
Ha tintás újjal és tintás ruhával

Fogunk az utcán végig menni majd,
Holnap divat lesz, s minden ifju hölgy
Keztyü helyett tintába mártja újját.
Senatrix ur, maradjon még helyén.
Hol is maradtunk? Ugy! a szép adós
S a rút kamatvevő!

Ez van tapéton.

Mi véleménye van nagyságitoknak?

Ugorka. Szegény adóst meg kéne menteni.
Olyan kár érte. Oly szépen beszél.

Vitezke. A másik valóságos földi ördög
Nem néz ki a szeméből semmi jó.

Csipke. Elég sokáig grasszált a világon
E csúnya rendszer, hogy mindig adóst
Itéltek el, adóst üldött a törvény.
Illő, hogy egyszer védelmére keljen
Az üldözöttnek is a fennhatóság.

Ugorka. Különben én még máig sem tudom,
Mit vétett hát tulajdonkép ez ember?
A tiz parancsolatból egy se' mondja:
Adósságot ha vettél, megfizesd;
Ez ember hát egészen büntelen,
S ki büntelent üldöz, az a bünös.

Mind. Helyes! igaza van! Ez a helyes.

Szavalka. Hivassék hát be mind a két bünös.

VI. Jelenet.

Előbbiek. Angolna. Hurok.

Szavalka. Hallják önök meg az ítéletet.
Anno idén deliberatum est:
„Hurok, saját elismerése folytán,
Egyike a legveszedelmesebb
Kreditoroknak, a kik városunkat
Tartják nagy rettegésben és sokakra
Az utcán járást fényes nappal is
Bátortalanná tészik, — rajt kaptva
Flagrantibus egy üldöző merényen,
Midőn már áldozatját fojtogatta,
Továbbá, mint honáruló, mivel
Szabadságot kívánt csorbitani.
Börtönbe vágyva dogni patriotát,
És végül mint szentségtörő, a ki
Onnan akar venni, hol semmi nincs.
S eként halandó kézzel semmiből
Akar teremteni, nem egy világot,
Mit könnyü még; — de pénzt, a mit nehéz!
Annál fogvást e hármias büniért
Itéltetik börtönre, s ülni fog,
Mind addig, a mig csak debitorát
Végkép ki fogja elégiteni,

Hurok. De, de, de, de . . .

Szavalka. Semmi közbeszólás.

Másik incattus, mentségét tekintve,
És az enyhítő körülményeket,
S törvénybe lévén téve; senkit is
A mestersége kellő eszközétől
Megexequálni soha nem szabad.
Kováctól a pörölyt, szabótul ollót,
Vargátul kaptát, böggöt a cigánytól,
Írótól tollat, hölgytől szép ruhát
Adósságban elvenni nem szabad,
Mert az keresetéhez tartozik,
S mivel előttünk álló debitornak
Keresetmódja a kotillion,
S két lába mestersége eszköze:
Tehát azt exequálni nem szabad.
Hanem ezennel rá ítéltetik,
Hogy a mivel ez úrnak tartozik,
Azt nem hogy itt a börtönben leülje;
De: — jő a farsang; — majd tánczolja le!
Mind. Bölcsen, nagyon jól van! Főlségesen.

Hurok. De de de de,

Szavalka. El kell öt vezetni.

Angolna. (sorban kezét esókol a törvényszéknek.)
Óh mily nemes szívek. Hálám örök.
Mit szívem érez, nyelvem mondani
Nem képes azt; de ime esküszöm:
Hogy lábaim tettekben hirdetendik. (esókokat
szórva a törvényszék felé el.)

VII. Jelenet.

Jelenlevők, az eltávozottak nélkül.

Szavalka. Elégülten irhatjuk könyveinkbe,
Egy jó tánczost megmenténk a világnak,
Mostan Vitezke kapitány uram;
Tessék relatiót adandni hivatalból;
Miket tapasztalt város kapitánylag
A közbátorság és igazgatás
A rend és erköles állását tekintve.

Vitezke. Tehát, kérek mentül nagyobb figyelmet.
Ujjonnan rendezett politziánk
És titkos rendőrségünknek nyomán
Én mindent megtudok, mit tudni kell
Jól rendezett államban egy vigyázó
Igazgatás államhölgyeinek.
Primo: volt nagy kravall a Dörgiéknél
Szép Dörginé megverte kedvesét.
Mert későn jött; aztán nagy lárma lett.
Panaszra ment mindkettő végre is
— A férjhez; és a férj csitította őket,

Mondván, ne legyetek oly ingerültek
Béküljetek ki az én kedvemért.

Szavalka. Ah ez nagyon érdekes tudomás.

Vitézke. Secundó Prézliné, éjjel után
Két óraker öltözve férfinak,
Ubáldi ajtaján bezörgetett.
S kért szívszakadva bébocsáttatást,
Ubáldi mondá, kincsem, nem lehet,
Feleségem ma itthon van, tudod.
De Prézliné még is csak zörgetett,
És zörgetett pitymalló hajnalig;
Utóbb is a boltörök kergeték el.
Azután, tertio, megtudtam azt,
Kitől kapja Pillangi ballerina
Az ujdonúj gyémántos nyakkötőjét.
Ugyan kitől?

Mind.

Vitézke.

Hát gondolnák-e azt?

A vén komoly Bunfordi Dánieltől.

Mind.

Ah! szörnyeteg!

Szavalka.

Ezt fel kell mind jegyezni.

Vitézke. Rablás is történt. Bájfy Hirtelenke
Jelenté, hogy szívét elrabolták.
A tettes már nyomoztatik.

Szavalka.

Helyes.

Vitézke. Egészség állapotja városunknak.
Kivánatos. Meghalt e hét alatt,
Száz ember és azok között csupán
Hetvenhét volt öngyilkos: ám helyettük
Születtek százkilenczvenen: közöttük
Van egy törvényes gyermek is; az egy
Azonban, nagy csodára, szerencsen;
Pedig szülői mind ketten fehérek.

Szavalka. E tünemény is feljegyzésre méltó.

Vitézke. Kereskedelmünk nagy lépttel halad,
Mióta a divat bejött: „sokat
Mutatni abból, a mi szép,” kilenczven
Perczettel több rispor fogyasztatik
Mint eddig; — jól ellensúlyozza ez,
Keményítő fogyasztás veszteségét.

Mit a bloomer divat, (utálatos!)

A crinolint üldözve okozott.

Ugorka. Protestálok ez ellen! E helyen

Bloomer gyalázatát ne halljam.

Ez a helyes divat! Ez korszerű.

Ez szabadelvű századunkhoz illő.

Mind. Igen! De nem! Ugy van! Azért sem úgy.

Szavalka. (csöngget, sok ideig hasztalanul)

Urak! hatáskörünkön át ne lépjünk.

Divatról „itt“ „mi“ nem határozunk.

Ez egyben competens forum csupán

Az országgyűlés. — Majd ott küzdjenek

A pártok; ott vitassák meg, valyon

Hosszú legyen az öltöny, vagy rövid?

Felül? alul mutasson-e sokat?

Feszés, vagy bő? sarkig conservatív?

Avagy tetőtől talpig liberalis?

Ez a törvényhozásra tartozik.

Addig mindenki korlátlan szabad:

S intézheti, a hogy szebbnek találja.

Vitézke. Én kénytelen vagyok kimondani,
Hogy ezt kabinet kérdéssé teszem
Mindenkől engedek; készen vagyok.
De egy, miből nem! hajszálnyit! soha!
Nemünk védbástyája, a krinolinból.
Hallgassanak meg senatrix urak!
Hadd mondjam el állameszméimet.

VIII. Jelenet.

Előbbiek. Kozmáska.

Kozmáska. (megrántja Vitézke ruháját.)

Kisasszony! A szakács azt kérdezi:

Mi lesz mai nap a czuspájzon az auflág?

Vitézke. (felförmedve.)

Menj a pokolba; fogj egy ördögöt,

Rántasd be zsirba' s azt tedd reá!

Mit jöttök engem infestálni most,

Mikor az ország sorsát rendezem!

Kozmáska. (elszalad)

(Folyt. köv.)

Az ebédünket el akarják disputálni.

A Koszorúban Z. A. kiegyenlítési programmal áll elő, melyben az úri és a munkás osztályok életrendét akarja kiegyeztetni. Szerinte legnagyobb akadály a egymáshoz közeledésünknek az, hogy nem egyszerre ebédelünk; az úri rend 5- és hat óra közt tartja a delet; mi pedig már 1 órakor kedves egészségére kívánjuk egymásnak az ebédet. Ebben igaza van. Hanem aztán azt állítja, hogy a vacsorakor ebédlők életrendje helyes, nem miénk; mert úgy illik, hogy mikor az ember napi munkáját befejezte, akkor üljön le enni. Times is monney! Az időt ne pazaroljuk napközben evéssel, hanem térjünk az úri osztály étrendéhez; ebédeljünk öt órakor.

Miután a példával nekünk újságíróknak kellene, óhajtsa szerint, előlmenni; elrészem neki egy újságíró egy napi történetét, párhuzamba téve egy lámpásnál ebédlő napirendével.

Tehát én reggel öt órakor felkelek; s mert akkor legkevésbé háborgatnak, leülök dolgozni. Miután nyolcz óráig vagy tízezer betűt egymás sarkához ragasztottam; nagyon örvedetes félbeszakításnak veszem; mikor a feleségem azzal nyit be, hogy elkészítette a reggelit. — (Notabene, nekem a feleségem maga főzi a kávé, azért én jobbat is iszom, mint az urak.) Azzal hamar készen vagyok. Te, Z. A. polgártársam és a veled együtt ebédelők még akkor fordultok a pihent oldalatokra, s horkoljátok azt a melodiát: „óh édes hajnali álom.“ Tíz óráig elolvasom a hirlapokat, megcsinálom jegyzeteimet, a mi nem elfelejteni való, azt naplómbe jegyzem, mert abból élek; — te, kényeres társaiddal együtt, akkor keféled még a körmödöt. Ezentúl jönnek mennek hozzám, el vagyok foglalva a más dolgával, közben legfeljebb leveleket, vagy apró újdonságokat írhatok. Egy órára aztán a napi munkámmal délelőtre készen vagyok. Te is készen vagy akkorra a toilletteddel. Hanem én már akkor éhes vagyok, mint a farkas! Az én gyomrom nem muszka országgyűlés, hogy annak reggeli öt órától déli 1-ig egy kis kávéval ki lehessen szúrni a szemét. Én már akkor tudakozódni kezdek, hogy terítették-e már? No iszen szépen megörvendeztetnének, ha erre a kérdésemre azt felelnék: „Méltóztassék excellentiádnak megnyugtanni magát, most keresi a szakács a gyufát a konyhában, mihelyt megtalálja, mingyárt tüzet fog rakni, öt órára pontban tálnalni fog. Addig tessék leülni és irni tovább!“ No iszen azt a novellát kellene megnézni, a mit én akkor írnék! Hanem hát e helyett azt mondják: „itt a leves, ülj le Márton, kapáldat Márton, megszolgaljad, a mit megeszél;“ és mondhatom, hogy nagyon jól esik. Azalatt te, éjjelevő társasággal, javában szemüvegezed a vácuutca járókelő szépségeit. Két óra után

egy kis commotiót csinállok; bár nem tudom, hogy a nagy Széchenyi tett-e e részben némi engedményeket? de én bizony délután egy pár óráig nem ülök le dolgozni. — Öt órára aztán te haza jössz a lovaglásból, ott már vár rád a dinée; én rám is ott vár akkor a sok ménkü bécsi és párizsi hirlap, hozzák az esti postát; nyolczadmagammal neki fekszem; nyakrafőre fordítani kell; ez aztán a bankett! hirlapokat tranchirozunk; nyers czikkekekhez saucet csinálunk, rágjuk a tollat, üritjük a pezsgős — kalamárist, csak úgy görbül a hátunk bele. Hét órára mi is készen vagyunk az esti postával, ti is a dinéevel; akkor aztán *együtt* elmehetünk a színházba; én a földszintre, te a páholyba. Itt te kibeszélgeted magad, én pedig kipihenem magamat; s aztán futunk, és kocszunk haza; tíz órakor te felkanalazol egy csésze théat; én kardra hanyok egy adag befsteaket; azután olvasok egy kis történetfélét, vagy mikor van, bírálni való drámát, hogy csendes álomom legyen; tizenegy órakor már aztán aluszom, mint a bunda. Te akkor szövetkezel legjobban a második polkamazurkára s töröd a fejedet, hogy melyik bárónét mulattasd melyik grófné kalandjaival? Négy órakor aztán te is lefekszel: én már akkor ki is aludtam magamat.

Abban tehát tökéletes igazad van, hogy nálad is, nálam is épen a nap közepére esik az ebéd; csakhogy egyikünk hat órával későbbben kezdi a napot, mint a másikunk. Tehát vagy arra bírd rá a munkás osztályt, hogy ő is tizenegy órakor keljen s négy órakor fekügyék, vagy az úri rendet persvádeáld, hogy keljen öt-kor s fekügyék tizkor; különben nem kerülünk össze. Mert hogy aludni kell: ezt úgy tudom a nagy Széchenyi is megengedte; ha jól emlékezem rá, nyolcz órát szabván egy alkotmányos polgárnak az alváásra. Bizonyosan nem tudom, így van-e? Kérdezd meg János kollegánktól, ő tud mindent, a mit Széchenyi mondott.

Tehát csak ez a vitatott kérdés sarkpontja, hogy *nappal aludjunk-e, vagy éjjel?*

Kakas Márton.

Adomák az észak-amerikai egyesült államok elnökéről.

Minden nagy diplomata egy úttal nagy adoma regélő is.

Ezt tanusítja Solontól kezdve Deák Ferenczig és Nyáry Pálíg minden hasonló historiai qualitású ismerősünk.

Epen e tulajdonáról ismeretes Lincoln Lyonel is a mostani észak-amerikai államok elnöke.

Egyszer egy előkelő new-yorki hivatalnok beszélt vele a néger felszabadításról: „Lássa ön, mondá Lincoln, a néger kérdésben nagyon vigyáznunk kell, mert könnyen úgy járhatnánk, mint az illinoisi borbély. Hát

az egyszer ilyen magamforma csákányképű embert borotvált, a kinek éppen ilyen beesett pófája volt, mint nekem. A borbély kénytelen volt a borotválnak bedugni az újját a szájába, hogy kinyomja vele a képét Hanem aztán a minterősen vakarta, kaparta, egyszer belemetszett a borotvával kegyetlenül, s a nemcsak borotválnak a pófáját, hanem a saját újját is lemetszette vele. Hát mi is így járhatunk, mint az a borbély, ha nem vigyázunk a négeerekkel.“

Mikor hírül hozták neki, hogy Stoughthon tábornokot egy csapat lovassággal elfogták a lázadó déliek, Fairfax mellett; azt mondta rá: „De kár azokért a lovakért! — Mert hiszen generálist csinálók én 5 perc alatt ingyen, jobbat, mint Stoughthon volt, de egy ló 125 dollárba kerül!“

Egyszer kérdezték tőle, mennyi katonája lehet az ellenségnek? „Egy millió kétszáz ezer“ felelt ő rögtön. A kérdező megrettent. „Igen uram, mondá Lincoln, bizony 1 millió 200 ezer. Ez kétségtelen. Lássá ön, valahányszor egy tábornokomat jól elpüfölik, azt írja, hogy az ellenség háromszorosan tulnyomó erővel támadta s azt el kell hinnünk. Már pedig nekünk négyszáz ezer katonánk van a csatatéren, s minthogy háromszor négy: tizenkettő, tehát világos, a mit mondtam.“

Nem rég valaki azzal kedveskedett neki, hogy a jövő elnökválasztásnál bizonyosan őt fogják megválasztani. „Attól tartok, szólta Lincoln erre, hogy úgy járnak velem, mint a pennsylvániai bányászok, a kik sziklát akartak repeszteni, hanem a lőporuk csak nem akart elsülni. „Te, mond végre az egyik hosszas vitatkozás után a másiknak: „én a — mondó vagyok, hogy azt a lőport már egyszer használták.“ Egyszer valaki bókot akart neki mondani azzal, hogy semmi rossz szokása nincs, mert nem iszik és nem dohányozik, s ezt felelte rá: Ez nagyon kétséges bók. Egyszer Illinoisban utaztam postakocsin egy idegennel, ki szivarral kínálta meg. Én nem fogadtam el, mondva, hogy nincsenek rossz szokásaim.“ Az én emberem nem szólt semmit, csak pöfékelt tovább, hanem egyszer aztán kiböfönté: úgy tapasztalom, hogy azoknak az embereknek, a kiknek semmi rossz tulajdonságuk nincs, jó tulajdonságuk is átkozottul kevés szokott lenni.

Most meg egy legujabbi amnestiáját olvashatni, melyben bizonyos Rubery Alfrédet, ki honárulás miatt 10 évi fogságra volt elítélve, megkegyelmez, minthogy az a nagyon derék angol gentlemannak Bright Johnnak (a nagy békeszónoknak egy rebellis!) igen kedves pártfogoltja.

Remek fordítások.

— In Syra sind zwischen Katholiken und Griechen blutige Händel vorgefallen.

Syrában a katolikusok és görögök közé véres csirkék hullottak.

— Az orosz figyelő hadtest Bessarábiában 14 ezer emberre rug.

Das russische aufmerksame Armeé Corps in Bessarabien gibt 14 tausend Menschen Fustritte.

L e m o n d á s .

Az az első kézzorítás,
A mit adtam, a mit kaptam;
Az a szó, mely elsikamlott
Egy ábrándos pillanatban;
Az a hosszú, mély tekintet,
A mely szemeimben égett;
Az a forró ölelés, mely
Annyiszor vont hozzám téged;
Az a sok szerelmes levél,
Soraikban annyi érzés,
Lángoló vágy, gyilkoló kín,
Szívszakadás, kebelvérzés;
Az a sóhaj, és az a csók;
És azok a forró könnyek:
Mind nem gilt már . . . a mióta
Megnéztem a telekkönyvet.

K-I J-S.

Humorisztikus szomorúságok.

A Pester Lloyd nyílt rovatában szokás a nyílt térben köszöneteket szavazni a különböző életbiztosító társulatoknak, nem a halottak, hanem az életben maradtak részéről. A legközelebbi számokban következő adoma fejlődött ki e rovatban: Pinczer Terézia halás köszönetét nyilvánítja az „Öesterreichische Versicherungsgesellschaftnak,“ hogy a férje halála esetére biztosított 2000 forintot annak halála után neki pontosan kifizette. Pár nap múlva aztán jelenti sietve, hogy a férje hitelezői azt képzelik, mintha ezt a pénzt ő megkapta volna, pedig hát ő abból egy fillért sem kapott; mert azt más hitelezői a megholtak már lefoglalták. — Mit köszönt meg hát akkor? s minek hozta nyilvánosságra a dolgát?

Tulaj! tulaj!

Még a „virgandó crescimus“ nevelési elv fénykorában történt, hogy egy az e . . . i collegiumba járó oláh fiú olyan rossz fát tett a tűzre, a miért a tanári collegium testi büntetésre ítélte el. A végrehajtás actiója egy marcos székely fiura bizatolt, s a ki mindjárt kezdetben olyan hivatalos buzgóssággal aprikkalta a mogyoró borogatást a szegény deliquensnek, hihetőleg legkevésbé bűnös részére, hogy az rettenetesen kezdé orditozni: tulaj! tulaj! — a mi az oláhoknál fájdalom kifejező exclamatio.

A góbé fiú erről semmit sem tudván, azt hitte, hogy magyarul beszélt áldozata, s így felelt neki kápláros negéddel: mert biz én csak úgy kiporolom a harisnyádat (durva szövetű nadrág) ha túl állok, mintha eminnen állok vala, s azzal a másik oldalra került és onnan folytatta a végrehajtást.

— Mi az, a minek kétharmada piros s az egész mégis rendesen fehér szokott lenni?

Papros.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Elég skandulum a világra nézve, hogy kétszáz esztendő alatt „csak egy” Shakespeare tudott szilteni! — Londoni konferencia = eső után köpönyeg. —

— — Valami gonosz indulatú francia egy fekete rigót megtanított a marseillaise nótájára s azután szabadon eresztette a vincennesi erdőben. A rigók pedig örömet eltanulják egymástól az éneket, s így most Napoleon, mikor reggelenként a vincennesi erdőben lovagolgat, minden bokorból a marseillaise nótáját hallja fityültetni; az egész rigó nemzedék inficiálva van a nótával és demonstrál ellene deportálhatatlanul.

— — Garibaldirol meséli egy angol, hogy mikor megsebesülten Varignanoban volt fogva, az angol entusiasták társulatok minden drága enni inni valóval eláraszták, a minék ő ugyan mind egy csep hasznát sem vette, de annál jobban elkelt az a fogoly társainak, kik usztak a drága jó porterben Garibaldinak e részvéteből csak a keserűje jutott, a részvevők személyes látogatásai. Az egyik azt mondta, hogy neki be kell hozzá menni, mert a fiával járt iskolába, a másik valaha a köpönyegét segített felöltetni a vasuton, a harmadik New-Yorkban, mikor Garibaldi boltos volt, vásárolt tőle valamit. — Utoljára az orvosok eltiltottak tőle minden látogatást. Hanem akkor jött egy deputatio asszonyféle azon híres angol társulattól, melynek neve: „A népek jalkiáltását meghalló Fül.” Ezek nem engedték magukat elutasítani. Utóbb fenyegetőzni kezdtek, hogy majd meglássák, mi lesz belőle, ha őket Garibaldihoz nem eresztik. A hívek megszeppentek; hát ha az asszonyok haragjukban kiviszik, hogy több likört nem küldenek Garibaldinak Angliából? Ez nem volt tréfa. Hogy e bal eset elháríttassék, elhatározták, hogy megmutatták hát

nekik Garibaldit, ha nem is az igazit. Doktor Ripari éppen olyan szőke szakállú férfi, mint Garibaldi, azt egy félhomályos szobában lefektették, s azután a hölgyeket bevezették hozzá. Egy közülök mingyárt a küszöbön elájult; a másik térdre borult ágya lábánál; a harmadik kezét ragadta meg s könnyekkel s csókókkal halmozá, a negyedik pedig előrántott egy ollót s nagy hirtelen négy fürtöt levágott a hajából.

— — Varsóban új rendelet adatott ki, melyben bizonyos díjért apró engedélyek vannak a közönség tetszésére bízva.

1. Szabadjegy éjszakai kimenetelért lámpás nélkül, ára 5 kopek. 2. Kilépti jegy a város kapuján kívül 5 kopek. 3. Pálcza viselhetési engedély az utcán, díja 5 kopek. Ezek azonban mind csak egyszeri alkalomra szólnak. Azután 4. Kasza vásárlási engedély 10 kopek. 5. Lóhátra ülhetési engedély 10 kopek. 6. Halottat gyógyászati engedély 5 kopek. 7. Lakadalmon muzsikáltatási engedély 5 kopek. (E szerint ott, akár örülsz, akár szomorkodol, mindig csak fizetsz.)

— — Párisban a hölgykalapok divatja egészen a tengerészettől kezd mintákat kölcsönözni. A magas hajóórú kalapokat, kifeszített fátyolvitorlával kalózhajóknak nevezik. A kis, lapos kalapok neve, a gözágysajka, vontescövü hajfürtökkel körül fegyverezve: a szürke strucz toll jelképezi a kemény füstöt. Vannak csavargözösök is, a mikkel a férjek zsebéből kicsavarják a pénzt. — (Mikor az asszonyok így flottává lesznek, nem csuda, ha aztán a férjek hajótörést szenvednek.)

— — Az akademiában egy tudós igen szépen bebizonyította a priori és a posteriori, hogy az asszonyok különböznek a férfaktól. (Ha ezt most szerencsére föl nem fedezték volna; a világ még sokáig kétségben maradt volna e nevezetes kérdés felől.)

— — Budára is eljön a fellábu táncos. (Mi a kö?) A biz a Doblado urnak csak egy lába, s úgy táncol vele, hogy senki sem hiszi, hogy a másik nincs eldugva. (De hát hogy üti az össze a bokáját?)

Leánynöveldei próbatéten. Mondja meg Irmácska, ha egy vég vásznat venne 25 frtéért, és abban a vég vászonban 50 rőf volna, hogy tudná meg: mennyibe kerül egy rőf?

— Me gtéjdezném a tejesztedőtől. Felel a kis gatyás galamb.

Az 1863-iki II. félévből, és az 1864-iki I. évnegyedből teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnöveldecza 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.